

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCXVIII. ad annum MCLXXIX.

Parisiis, 1644

Epistola XXX. Alexandri Papae III. Ad Henricvm Regem Angliae. Vt auctoritas archiepiscopi Cantuariensis suspensa esset, quousque a rege pacem consecutus esset.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15588

Ecl. 22.

ueris impio impietatem suam, sanguinem ipsius de manu tua requiram. Et alias per Salomonem *Piger homo de stercore boum lapidari iubetur: duritiam tuam, sicut hactenus, contra iustitiam & salutem nostram non duximus vltius suppandam; nec præfato archiepiscopo os de cetero aliqua ratione claudemus, quin officii sui debitum libere profequatur, & suam & ecclesiæ suæ iniuriam ecclesiastica seueritatis gladio vliscatur.* Quæ autem in literis istis tam de his, quam de aliis minus continentur, dilecti filii nostri prior de monte Dei, & frater Bernardus de Corilo, viri siquidem plus Deum quam homines reuerentes, serenitati tuæ latius viua voce proponunt. Quorum admonitioni ille, cui seruire regnare est, & in cuius manu corda regum consistunt, animum & voluntatem tuam inclinēt, vt potius flecti velis, quam contra Deum & salutem tuam in tantæ obstinationis proposito diutius permanere. Quod si nos in illis nec sic audire volueris ea quæ tibi ex parte nostra proposuerint, procul dubio venturam poteris diuinam vltionem in proximo timere.

EPISTOLA XXX.

ALEXANDRI PAPÆ III.

AD HENRICVM REGEM ANGLIÆ.

Vt auctoritas archiepiscopi Cantuariensis suspenſa esset, quousque a rege pacem consecutus esset.

Alexander episcopus seruus seruorum Dei illustri Anglorum regi Henrico salutem & apostolicam benedictionem.

MAGNIFICENTIÆ tuæ nuntios, scilicet dilectos filios nostros Ioannem Cumin, & Radulphum de Tamevrde, nobis & ecclesiæ Dei deuotos, & regiæ sublimitati (sicut credimus) per omnia fidelissimos, & literas, quas excellentia tua nobis per eisdem transmisit, tanto benigniori mente suscepimus, & tanto eos maiori gratia præuenimus, & honore, quanto plenius sciuius ipsos a magnifico principe, & rege Christianissimo fuisse transmisſos: cui vtique omnem, quam cum Deo possumus, gloriam cupimus & honorem, & ad cuius incrementum modis omni-

bus, quibus honeste poterimus, nos & fratres nostri ac tota ecclesia quanto deuotissimæ sinceritatis tuæ affectum in maiori sumus necessitate experti, tanto ardentius intendimus aspirare. Non enim tuæ deuotionis insignia, nobis tempore tam opportuno exhibita, a nostra in posterum memoria vlla poterit ratione diuelli, vel in conspectu ecclesiæ aliqua desuetudine inumbrari. Petitiones quoque tuas, quas nobis per iam dictos nuntios tuos misisti, in quibus cum Deo & honestate nostra potuimus, sicut iidem magnificentia tuæ nuntii viua voce plenius enarrabunt, curauimus executioni mandare. Personas siquidem de latere nostro, iuxta quod rogasti, licet nobis grauissimum ac difficillimum hoc tempore maxime videatur aliquos a nobis emittere, cum fratrum nostrorum, & eorum præsertim, quos tu desideras præsentia & consilio opus habeamus, illius tamen recolendæ ac magnificæ deuotionis tuæ, vt diximus, non immemores existentes, ad sublimitatis tuæ præsentiam duximus destinandas cum plenitudine potestatis, ecclesiasticas causas, quæ inter te & venerabilem fratrem nostrum archiepiscopum Cantuariensem hinc inde vertuntur, & illam quæ inter eundem archiepiscopum & episcopum regni tui super appellatione ad nos facta mouetur, nec non alias causas terræ, quas nouerint expedire, cognoscendi iudicandique, & prout sibi Dominus administrauerit, canonice terminandi. Eidem quoque archiepiscopo, ne te aut tuos, seu regnum gubernationi tuæ commissum, donec causæ illæ debitum sortiantur effectum, in aliquo grauare, vel turbare, aut inquietare attentet, omnimodis inhibemus: verum si præfatus archiepiscopus in te aut regnum tuum, vel personas regni, interim aliquam sententiam tulerit, nos eam irritam esse, & non te tenere censemus. Ad indictionem autem huius rei, & argumentum nostræ voluntatis, literas præfentes, si articulus ingruerit necessitatis, ostendas. Alioquin serenitatem tuam rogamus, & attentius commonemus, vt literas ipsas, aut earum tenorem, a nullo sciri permittas, sed eas habeas omnino secretas. Illos autem familiares, & consiliarios tuos, quos iam dictus archiepiscopus sententiæ excommunicationis subiecit, personæ de latere nostro transmissæ, Domino auctore, absoluent. Si autem aliquis illorum

interim metu mortis laborauerit, præstito secundum ecclesie consuetudinem iuramento, quod nostro, si conuauerit, debeat parere mandato, ipsum ab aliquo episcopo, vel religioso, & discreto viro, absolui concedimus.

EPISTOLA XXXI.

ALEXANDRI PAPÆ III.

AD THOMAM ARCHIEPISCOPVM
CANTVARIENSEM.

Suspensionem suæ commissionis apostolicæ reuocat.

Alexander seruus seruorum Dei dilecto fratri Thomæ Cantuariensi archiepiscopo salutem & dilectionem apostolicam.

AD discretionis tuæ notitiam credimus peruenisse, qualiter illustri rex Anglorum Henricus nobis nuntios suos direxit, & quam dura & aspera, & quæ nostrum animum plurimum affligebant, per eos a nobis petierit, terribiles minas prætendens, nisi voluntati eius condescenderemus. Nos vero, quia nondum persecutio ecclesie cessauit, nec temporis serenitas adhuc nobis, sicut expediret, arrisit, impetum & motum animi sui, etsi non exaudiuimus petitiones suas, mitigare curauimus, & temperare, illo timore perculsi, ne ad impediendam & disturbandam pacem ecclesie se (prout olim fecit) tyranno & flagitioso inimico ecclesie, Friderico videlicet imperatori, aliquo fœdere societatis adiungeret, vel materiam haberet ab ecclesia & nostra deuotione recedendi. Inde est, quod nos temporis malitiam attendentes, de communi fratrum nostrorum consilio, fraternitati tuæ, sub certa quasi spe & fiducia, quod te in gratiam suam recipiat, & Cantuariensem ecclesiam in tua libera dispositione dimittat, per apostolica scripta mandauimus, vt nec in ipsum, nec in personas regni, aut in regnum, interdicti, seu excommunicationis, vel suspensionis sententiam debeas promulgare, nisi alias nostras literas reciperes, in quibus, si idem rex nollet tibi gratiam suam reddere, facultatem habeas in eum & suos officium tuum exercendi. Quapropter, quia tibi tamquam fratri carissimo, & ecclesie tuæ proprium